

La fiscalia vira i ja qüestiona que els eurodiputats hagin d'acatar la Constitució

Demana al Suprem que eviti resoldre el recurs de Comín i Puigdemont al respecte

Ambdós europarlamentaris participaran aviat en un acte a la Catalunya Nord

Ramoncita JOIERS
des de 1894
TARRAGONA · Sant Agustí, 21 · Tel. 977 249 743
TORTOSA · D'en Carbó, 14 · Tel. 977 44 16 62 · Cervantes, 10 · Tel. 977 44 44 90

EL PUNT AVUI +

2,50€

DIUMENGE • 29 de desembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15224 - AVUI / Any XLI. Núm. 14094 - EL PUNT

Deu anys d'un traspàs de rodalies en via morta

TORNAR-HI • La Generalitat vol reobrir la negociació i exigeix que l'Estat cobreixi el dèficit tarifari

INCOMPLET • La titularitat de la xarxa va excloure la gestió d'infraestructura, vies i estacions

INCOMPLERT • Els 4.000 milions promesos en el pla de millores no s'han materialitzat

Algunes de les roques que van caure a la carretera C-13 i que van obligar a tallar els accessos al nord del Pallars Sobirà ■ ACN

Esllavissada al Pallars

El tall del tram de la carretera C-13 entre Rialp i Llavorsí en plenes festes preocupa en el sector hotel·ler i de l'esquí del nord del Sobirà

Sacsejada al model laboral de les presons

El CIRE modifica la retribució dels tallers productius de 4.000 reclusos

Mor Amèlia Riera, icona de l'art femení català

La creadora va transitar per camins artístics diferents fins a trobar un estil profund i tens

Hi ha guerrers que neixen sense armadura

Descobreix-ho a www.ambtucomacasa.com

Ajuda'ns a crear el nou Centre de Neonatologia Avançada Vall d'Hebron.

Col·labora!

#BornToBeExtraordinary

Amb l'impuls de la col·laboració de

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Miquel Berga

Innocents

Entre les successives onades de consumisme frenètic d'aquests dies sempre hi ha un moment per recaure en la innocència. La musculatura emocional es relaxa i la mesquinesa o l'escepticisme habituals baixen la guàrdia i ens disposem a creure en coses que sabem, del cert, que no són certes. En aquest context, la diada dels Sants Innocents (tan cruel en el seu origen) afegeix elements d'ingènua diversió: plantar la llufa a l'esquena! Els diaris solien apuntar-se a la broma i ens colaven alguna notícia "falsa" cada 28 de desembre. Avui dia, el concepte de notícia falsa ha perdut actualitat i costa identificar la innocentada en l'allau de *fake news* que ens cau al damunt. La diada dels Innocents passa sense pena ni glòria. En altre temps era sensacional. No em puc estar d'evocar la de la BBC als temps -innocents- dels primers televisors en blanc i negre. A Anglaterra la diada dels Innocents se celebra el primer d'abril i en aquella data de l'any

Avui dia, el concepte de notícia falsa ha perdut actualitat i costa identificar la innocentada en l'allau de 'fake news'

1957 van emetre un fantàstic reportatge sobre la collita primaveral dels espaguetis al Ticino, el cantó de parla italiana de Suïssa. S'informava amb vigor narratiu com els arbres d'espaguetis havien florit esplendorosament aquella primavera i ara les famílies procedien a la collita de les tires de pasta que penjaven de les branques. El locutor aclaria que l'activitat familiar del Ticino contrastava amb les grans plantacions d'arbres de pasta de la vall del Po, on la recol·lecció de l'espagueti era una activitat industrial. El reportatge el va emetre el prestigiós programa de la BBC *Panorama*, i amb la veu del seu locutor habitual. Molts van creure's aquella notícia sobre una menja que era exòtica a l'Anglaterra de l'època. I molts van trobar indignant que a la tele diguessin coses falses. Temps innocents... En nom de la santa innocència que ens hauria d'acompanyar aquests dies, desitjo als pacients lectors, als lectors innocents, que el 2020 els porti una collita d'espaguetis excepcional i que hi hagi pasta abundant per a cadascun d'ells i per al públic en general.

La vinyeta

Fer

Ombres d'hivern

Imma Merino

Les famílies es destrueixen soles

M' agraden tant les festes que fins i tot m'agraden les de Nadal encara que s'hi barallin les famílies. Barallar-se, de fet, és propi de les famílies. Fins i tot n'hi ha de barallades que, sempre que hi hagi la voluntat, funcionen perfectament. I és així que mai no he acabat d'entendre aquesta preocupació que, des de fa un cert temps, s'ha propagat en relació amb la suposició que hi ha famílies catalanes que ni tan sols poden reunir-se per Nadal perquè el *procés* les ha dividit per sempre més. O que, si ho fan, és amb una tensió que si algú no s'aguanta pot provocar el trencament definitiu de la família. És cert que aquest dramatisme sembla una mica de reculada perquè els seus principals propulsors han rebut alguna garrotada electoral (això no vol dir que no continuïn mossegant i, posem per cas, dividint la societat catalana recordant-li maliciosament els orígens, a una part) i els seus seguidors, ni que sigui per conveniència, han deixat de parlar d'un mer conflicte entre catalans. Però alguna cosa resta en l'imaginari i és així que ho tornarem a dir: no us pre-

“Com es destrueixen les famílies? Molt sovint per coses pitjors que la política o la ideologia. Posem-hi que per diners, enveges, vanitats...”

ocupeu perquè les famílies es destrueixen soles i no els cal cap “procés independentista” per fer-ho. Si de cas hi ha qui deu haver aprofitat que el cunyat és independentista per no parlar-li més, i potser qui s'ha fet unionista per girar-li la cara, a la germana independentista, cosa que també es pot dir a la inversa sense excloure que se'n poden fer moltes altres variants.

Com es destrueixen les famílies?

Molt sovint per coses pitjors que la política o la ideologia. Posem-hi que per diners, enveges, ressentiments, vanitats. O per la incapacitat de comunicar-se. També perquè hi ha qui no perdona mai o perquè hi ha qui està tan amargat o té tanta mala hostia que es fa insuportable. Per coses que no saben ni aquells que estan barallats. A vegades, a la família s'ha produït una divisió classista (és a dir que uns s'han fet més rics que els altres), que no sempre facilita la relació. De fet, la societat està profundament dividida per classes i aquí hi ha un conflicte que els poders volen relativitzar mentre mantenen desplegat tots els mecanismes repressius que, junt amb l'alienació laboral i consumista, frenen la revolta dels cada cop més desfavorits per la depredació capitalista. El conflicte pel *procés* es podria arreglar força amb un referèndum, que, evidentment, obligaria a acceptar-ne el resultat. No em sembla gaire democràtic considerar que els independentistes ho han espatllat tot perquè no reprimeixin el desig de fer un referèndum d'autodeterminació.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmáu (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/ruj6ge>

A la tres

Carles Ribera/ cribera@lrp.cat

Estem pitjor?

Es humans tenim tendència a creure que qualsevol passat va ser millor, quan, tret de les vivències individuals o de col·lectius determinats en què certament un pot estar més fotut que anys enrere, la realitat és que globalment la humanitat agafada en colla ha viscut èpoques tant o més dolentes. Comparem. Fem un cop d'ull a la dècada dels deu que s'acaba. Fatal. Guerra de Síria, crisi migratòria, canvi climàtic, crisi econòmica crònica, ofensiva espanyola contra Catalunya. Etcètera.

Ara comparem-ho amb la dècada dels deu del segle passat: 17 milions de morts en la Primera Guerra Mundial, entre 50 i 100 milions de morts en onze mesos per la grip; Revolució Russa; revolta de Pasqua irlandesa; enfonsament del *Titanic*, que en aquest marc catastròfic resulta anecdòtic, i l'establiment de l'estat d'excepció a Catalunya com a culminació d'una campanya fra-

“Els humans tenim tendència a creure, falsament, que qualsevol passat va ser millor

cassada per aconseguir l'estatut d'autonomia. Brutal. Totes aquestes desgràcies, per postres, els nostres avantpassats les van haver d'entomar sense seguretat social, ni internet, ni tampón, ni telèfon mòbil, ni rentadora.

És evident que no ens podem basar en la idea que el món sempre ha estat

una olla de grills per arronsar les espatlles i ignorar els mals que ens assolen. Però sí que hauríem de trobar el costat positiu de les coses per poder avançar. Com escriu el psiquiatre Ramon Riera en el llibre *L'herència emocional*, la lectura del qual us recomano fervorosament: “Entre els intel·lectuals hi ha la moda de ser catastrofista, com si tenir esperança fos un plantejament ingenu i superficial, com si no ser extremament crític amb tots els aspectes de la vida moderna no fos prou *progre*. Paradoxalment, aquest derrotisme generalitzat, aparentment progressista, i la negació del progrés del món postindustrial ajuden a crear el pànic que alimenta l'ideal ultradretà de retornar als valors d'un passat suposadament millor.” Reflexió de fi d'any que hauríem de tenir en compte a l'hora d'afrontar el futur, priorititzant les oportunitats a les pors. Ànims i #llibertatpresopolíticsexiliats.

De reüll

Carme Vinyoles Casas

El meu cos, la meua vida

Tinc ràbia, sabeu per què? Perquè des de petita m'heu fet sentir que em falta enteniment, que soc una desgràcia. M'heu educat com una santa, m'heu prohibit l'amor en nom de la tradició, m'heu manat: no parlis, no cridis, no surtis, no estimis, calla, vigila què diu la gent. Sí, sí, tinc ràbia, sabeu per què? Perquè m'han humiliat i atacat i no heu fet res. Perquè el meu cos i la meua vida us pertanyen a tots, menys a mi. Menys a mi! Ara és l'hora que parli. En nom d'Amira Mrabet, Razika Cherif, Nabila Djahnine i Katia Bengana, cremades, degollades,

M'heu matat en nom de la religió i enterrat en nom de la tradició

assassinades. Parlo, crido, ningú dirà: no és el teu lloc, no és el moment, ningú em tornarà a silenciar, pegar. El foc que tinc a dins no s'apagarà. M'heu matat en nom de la religió, enterrat en nom de la tradició. Dona! Rebel·la't contra els que t'han humiliat i empresonat! Volem escoltar la teua veu. La teua veu

sempre ha estat sepultada des de mesos, anys i segles... I la veu de la jove feminista algeriana Ludmilla Akkache, recentment agredida per haver-se manifestat contra la submissió i autora d'aquest vídeo que transcrivim resumit, es barreja amb la de la gran Miriam Makeba, símbol de la resistència a l'*apartheid*, cantant juntes *Soc lliure, s'ha acabat l'era de l'esclavitud* i creant uns moments de commovedora i potent bellesa revolucionària. Vegeu-lo al Facebook de *Neswía*, un coratjós col·lectiu feminista nord-africà que des de la laïcitat planta cara a les regles del patriarcat més dur que s'empara amb la ideologia islamista.

Les cares de la notícia

PROFESSORA DE MÚSICA I ACTIVISTA A LES XARXES

@Neusssi

Ironia reivindicativa

La Neus Rossell Mas ha convertit el seu perfil @Neusssi en un fenomen viral a diverses xarxes socials. Els seus vídeos plens d'ironia reivindicativa en què utilitza un humor naïf serveixen per denunciar la situació repressiva i d'assetjament que pateixen els independentistes catalans.

DIRECTOR GENERAL DEL CIRE

Juan José Torres

Les presons ocupen

El Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (Cire), empresa pública del Departament de Justícia centrada a donar eines als reclusos perquè trobin feina en complir la condemna i així foragitar la reincidència, aposta per capacitar els interns per treballar amb projectes formatius.

PRESIDENT DE TURQUIA

Recep Tayyip Erdogan

Més tensió, ara a Líbia

El president turc incrementa la irresponsable pressió militar a l'Orient Pròxim. Després de la seva intervenció en la guerra de Síria i de la històrica repressió contra el poble kurd, ara amenaça d'enviar tropes turques a Líbia per intervenir en el conflicte que viu aquest país.

EDITORIAL

Deu anys del fals traspàs de Rodalies

Deu anys després del traspàs de Rodalies, que es va materialitzar el primer de gener del 2010, podem concloure que a efectes pràctics la cessió de la gestió del servei ferroviari de proximitat a la Generalitat ha estat una fal·làcia. Ni s'han completat totes les atribucions que calia traspassar ni s'han complert els termes de l'acord establert amb el govern espanyol de l'època presidit per José Luis Rodríguez Zapatero. La titularitat de Rodalies de la Generalitat s'ha vist totalment insuficient per solucionar els desastrosos funcionament que fa molts anys arrossega el servei. Probablement perquè no va incloure la gestió de la infraestructura de vies, estacions i material mòbil –que està en mans d'Adif. I també per no tenir les mans lliures per fer un canvi d'empresa operadora a Rodalies, que ara té Renfe en exclusivitat.

Si hi afegim la no execució de les inversions promeses, amb l'incompliment del pla Rodalies Barcelona 2008-2015, que preveia 4.000 milions destinats a la modernització i ampliació de la xarxa, podem concloure que l'objectiu de millorar el servei que buscava el traspàs s'ha fet absolutament impossible. Rodalies és un dels principals serveis públics del país, clau per a la mobilitat de centenars de milers de persones per a ús personal i laboral i amb milions de passatgers al cap de l'any. El seu pèssim funcionament és un llast insuportable per a la quotidianitat dels ciutadans i per a l'economia de Catalunya. La incapacitat de l'Estat demostra que és la Generalitat qui ha de posar-hi remei sobre la base d'una gestió integral de tot el sistema ferroviari català, amb capacitat per designar l'operadora de la xarxa, i amb les inversions necessàries que l'Estat ha de comprometre per compensar el deute històric en infraestructures.

Tal dia
com
avui fa...

1 any **Monòleg**
Pedro Sánchez ignora el dret a decidir, la mediació internacional i la resta dels 21 punts de diàleg proposats pel president Torra

10 anys **El morrut**
Catalunya perd la batalla contra el morrut. La plaga d'escarabats ha matat gairebé 6.000 palmeres en només quatre anys.

20 anys **Segon vendaval**
El fort temporal de vent que ha castigat Europa en els últims dies s'està desplaçant cap a l'est, deixant enrere un balanç d'almenys 123 morts.

Full de ruta

Jordi Grau

La partida es juga a casa

De la revolució dels somriures de la qual tant vam parlar durant anys, en queden poques coses. Una d'elles, la principal sens dubte, la voluntat fèrrida d'una gran majoria de la gent que va omplir els espais del país que l'Assemblea ordenava i que ho feia en ordre, pacíficament i sense llençar ni un paper a terra o recollint-lo si algú ho havia fet. Aquesta és la nostra gent, aquesta és la que mai deixarà de pensar el que pensa i de votar conforme creu que ha de votar en funció d'una idea: que Catalunya té el dret de decidir allò que vol ser. Aquesta gent que té una capacitat de resiliència a prova de tot, potser ja no té el somriure a la boca que va permetre a l'enyorada Muriel Casals batejar aquell moviment reivindicatiu. Potser ara està empenyada i dolguda, amb la reacció de l'Estat i, sobretot, amb la reacció de qui hauria d'estar comandant-los. Però ells continuen fidels al seu ideal, sortint al carrer quan toca, reivindicant la sortida de la

A aquesta gent el que més els fa patir són els moviments dels 'nostres', la seva capacitat autodestructiva i les baralles internes per veure qui lidera el procés

presó dels presos polítics i la tornada dels exiliats. Aquesta és la gent que va fer un *click* quan va ser el moment i que ja no deixarà de pensar el que pensa. Contra aquesta gent l'Estat ha llançat l'arma que més domina, la de la por. I per això hi va haver les detencions dels CDR, als quals van acusar de terroristes com el més petit dels seus pecats. Els detinguts eren pocs, però es tractava de fer por a la majoria. Els que recorden l'estiu del 92 i l'operació Garzón vam endevinar la jugada, de manual, i com alguns hi van tornar a caure de quatre potes. I en fa, de por, l'Estat, és clar que sí, però només amb la por és complicat domar tot un poble que, com el català, acumula segles de resistència. Ara tota aquella gent espera la partida que es juga a casa. Amb la vista posada a Europa i els moviments que això comporti a Madrid, el que més els fa patir són els moviments dels nostres, la seva capacitat autodestructiva i les baralles internes sobre qui lidera el procés que poden portar a perdre de vista qui és el gran adversari.

Tribuna

Francesc Joan Serra Gornals

Genocidi silenciats a Catalunya?

Sovint s'ha recorregut al paral·lisme metafòric del divorci conjugal per analitzar la relació entre l'Estat espanyol i Catalunya. Però en aquesta comparativa hi ha un important detall massa cops obviat: no és igualment atesa per la justícia una sol·licitud de divorci pacífica vers una que ve acompanyada amb prèvies denúncies de violència de gènere.

EN AQUESTS CASOS, la mediació és coherent sempre que hi hagi possibilitat que ambdós cònjuges puguin reclamar drets, però quan un d'ells ha abusat de la violència perd, de fet, tots els seus drets, i com a mínim se li imposa una ordre d'allunyament immediata, i en els casos realment greus també recau condemna sobre l'agressor.

PERÒ QUÈ PASSA SI HI HA UN CAS on hi ha hagut violència i no ha estat degudament denunciada? Doncs es procedeix com si la violència no hagués existit mai. I en un escenari així, les mediacions poden fins i tot ser vistes com un acte de justícia, molt generós i honora-

ble, quan en realitat és un altre abús suportat i tolerat amb silenci, paciència i amb una amarga esperança d'un probable futur millor, postergat encara a possibles noves exigències.

BOMBARDEJOS MASSIUS a la ciutat de Barcelona (1641, 1651, 1705, 1713/1714, 1808, 1842, 1843, 1909, més d'un centenar de vegades entre 1936 i 1939), més d'una trentena de pobles incendiats i una quarantena de castells enderrocats (1706-1715), un president de la Generalitat afusellat (Lluís Companys, 1940), milers de catalans exiliats en diverses èpoques a diferents indrets del món, repressió de la llengua catalana... La llista pot allargar-se molt, i s'hi poden afegir també fets recents, com per exemple els de l'1 d'octubre del 2017. És greu conèixer, avui dia, persones alienes a aquesta realitat que pensen que parlar de genocidi català és una exageració.

LLUÍS BOTINAS, president de l'associació Plural-21, i impulsor de *lagotacatalana.cat*, porta uns anys recopilant argu-

ments de pes per denunciar el genocidi català sofert per l'Estat espanyol, per mitjà de l'anàlisi dels articles de la Convenció per a la Prevenció i la Sanció del Delicte de Genocidi aprovada per l'Assemblea General de l'ONU el 1948.

BOTINAS CONVIDA A ANÀLISIS i reflexions força interessants, com per exemple: "Com érem els catalans d'abans de 1714?", difon la insaculació, un antic mètode d'elecció de càrrecs que impossibilitava la corrupció, etc. Remarca la importància d'entendre l'esperit del dret català, qualitativament molt diferent al castellà; i cita, per a tal propòsit el catedràtic en filosofia del dret Francisco Elías de Tejada, nascut i mort a Madrid (1917-1978): "*La civilización universal recibió, entre otras cosas, una aportación catalana digna del máximo relieve: la consecución de la fórmula de libertad política más perfecta de la edad media.*"

AIXÍ DONCS, és just continuar ignorant, silenciats i normalitzant el genocidi català i celebrar possibles mediacions?

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Discurs del rei

■ Per què em costa tant de creure'm el discurs del rei d'aquest Nadal? Doncs perquè, si tal com assegura la crisi econòmica ha augmentat les desigualtats, i això és un problema sobre el qual ell un tant o molt pot incidir, hauria de ser el primer de posar-se com a exemple i rebaixar-se el sou i el de la seva família, i compartir allò que tenen amb els més desfavorits. Si realment li preocupa tant el tema de Catalunya, hauria de dur endavant la seva funció de cap d'estat de tothom i això ja des del primer moment del conflicte, i no només limitar-se als tòpics mots de tot discurs nadalenc i des d'una posició unilateral. Acaba el seu discurs dient que tot allò que s'ha aconseguit per viure en un estat social i democràtic de dret ha estat gràcies a la seva Constitució, i que cal integrar les diferències dins del

respecte a aquesta Constitució, ja que això preserva la unitat que dona la força. Però resulta que estem més desunits que mai justament per aquest motiu de no voler tocar ni una coma del text de la Constitució que ell defensa.

EULÀLIA RODRÍGUEZ PITARQUE
Torroella de Montgrí i l'Estartit

Pel carril contrari

■ No heu sentit mai aquell acudit de l'anglès que ve al continent i al cap d'una estona de circular per les carreteres acaba convençut que els europeus estan tots bojós perquè circulen pel costat equivocats de la carretera? Doncs en un altre àmbit, i malauradament sense ser cap acudit, és el que li està passant a l'Estat espanyol representat per la seva cúpula judicial amb tots els casos que es deriven de la situació a Catalunya: tots els altres usuaris de les vies legals els venen en

direcció contrària. El president Puigdemont i els consellers Comín, Serret i Puig van ser reclamats a Bèlgica amb una euroordre i la justícia belga els va denegar l'extradició: maleïts belgues, què sabran ells de coses serioses!; fan de tenir el president Puigdemont a Alemanya i els en deneguen l'extradició: quina barra que un tribunal gairebé de poble gosi contradir una ordre del Suprem espanyol!; hi tornen a Bèlgica, ho intenten dues vegades a Escòcia –on ara van per la tercera–, també a Suïssa, i ves per on es troben tots els europeus seriosos que els van contra direcció... o són ells els que forçant i reinterpretant lleis i codis, retorçant arguments inversemblants i fent muntatges legals que no s'aguanten per enlloc van pel carril equivocats? I com a traca final ahir la sonora bufetada del TJUE amb el cas Junqueras, i les derivades que ja està tenint; potser aquests

també van a contramà? Ai, Espanya, en quines males mans estàs!

AGUSTÍ VILELLA GUASCH
Cambrils (Baix Camp)

Bon Nadal! 'Feliz Navidad!'

■ Sembla que ja no són frases tradicionals, ara s'ha de dir "Bones festes!" o "*iFelices fiestas!*"

Tan molest és per a la societat felicitar que celebrem l'esdeveniment més important de la humanitat, el naixement de Jesucrist? En canvi no trobem cap problema per felicitar l'any sent a partir d'aquest succés quan comencen a comptabilitzar-se els anys. És a dir farà 2020 anys des del naixement de Jesús. Entenc que el que es pretén és retirar qualsevol missatge cristià.

CRISTINA CASALS MASSÓ
Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat)

La frase del dia

“Per inhabilitar ja Torra s’aplicaria una llei per a terroristes, la JEC no pot anticipar-se al Suprem”

Montserrat Comas, PORTAVEU DE JUTGESSES I JUTGES PER A LA DEMOCRÀCIA

Tribuna

Josep Maria Solé i Sabaté. Catedràtic d’història contemporània (UAB)

País d’exilis

Catalunya és al punt de mira de carcellers i perseguidors del sistema oficial espanyol des del segle XVII fins al present. Aleshores sota el Regne de Castella, ara en nom de l’Estat espanyol.

SIGUI EN L’EXILI INTERIOR, la presó o sota una dictadura, sigui amb l’exili de milers de catalans que han de fugir del seu país per viure en llibertat. La presó sempre està en el punt de mira de l’Espanya oficial, unitarista excloent.

NO ÉS APEL·LAR AL PASSAT, sinó recordar que és des de les lliçons de la història que els catalans hem après una i manta vegades que mai no podem refiar-nos de la paraula donada pels poders oficials espanyols. Mai l’han complida. En cap conjuntura, en cap període històric. Per què ara hauria de ser diferent?

EL NEFAST COMTE DUC D’OLIVARES va ser el primer d’instar a una centralització de tot el poder dels regnes hispànics a favor de Castella en la figura del monarca Felip IV i l’absolutisme. Olivares escrivia que s’havia d’aconseguir com fos, via negociació, imposició, provocació d’una revolta o amb l’excusa que fos la imposició de les seves lleis. El resultat és conegut, la guerra de Secessió, la dels Segadors (1640-1652), que després del malaurat pacte amb el Regne de França va tenir un final tràgic. La pèrdua dels comtats del que en diem la Catalunya del Nord en mans franceses. Aleshores vam viure el primer exili. Molts càrrecs de la Generalitat i l’administració van refugiar-se a Perpinyà.

EL SEGÜENT EXILI va ser el de la guerra de Successió (1705-1714/15). Després de l’11 de setembre de 1714 a Barcelona i l’ocupació definitiva de Mallorca el 1715 s’imposaren les lleis de Castella “por derecho de conquista”. Altre cop milers d’exiliats, ara austriacistes, i

també del que restà de l’exèrcit de Catalunya. Posteriorment, els exilis de la guerra del Francès (1808-1814), del Trienni Liberal (1820-1823), de les tres guerres carlines al llarg del XIX, l’exili de liberals en períodes moderats, o el dels fugitius de les quintes per les guerres a Llatinoamèrica o a Àfrica, i per la brutalitat repressiva vers el moviment obrer a cavall del canvi de segle o amb la Setmana Tràgica (1909).

HI VA HAVER MÉS EXILIS ENCARA, com ara el dels pròfugs del servei militar per les guerres del Marroc, amb la dictadura de Primo de Rivera (1923-30). El dels inicis de la Guerra Civil el 1936 davant la violència dels dits incontrolats, i un èxode de gairebé mig milió de persones a inicis de l’any 1939. I sota el franquisme hi hagué l’exili forçat de lluitadors rebels contra aquell règim sanguinari.

EL RÈGIM DE 1978 no va posar l’Estat espanyol en el nivell de llibertats de la resta d’europaus. Avenços tímids i formals, insuficients, que es consolidaren pel paraigua de la UE, però no resolien les reivindicacions de la població.

AQUESTA ÉS LA SITUACIÓ ACTUAL de Catalunya. Els dirigents del país, polítics o socials, a la presó o a l’exili per complir el programa electoral amb què guanyaren les eleccions. Jutjats i condemnats per un delictes inexistent en el sistema legislatiu espanyol a més de cent anys de pre-

“Catalunya és al punt de mira dels carcellers del sistema espanyol des del segle XVII

só. Sempre el mateix: presó o exili.

DAVANT TENIM LA VERGONYOSA actuació de l’Estat espanyol, amb el Tribunal Suprem o l’Audiència Nacional o el TSJC, de qui són més que sabuts els mètodes d’ocultament, desfiguració, deformació, provocació i demonització en tots els judicis. És el que afirmen els dictàmens de l’ONU, el TJUE de Luxemburg o Amnistia Internacional.

EUROPA S’ESCANDALITZA. El món s’informa a la premsa internacional del fet que Espanya no és un país veritablement democràtic. Amb institucions heredes del franquisme que quan han vist perillar els seus foscos privilegis conculquen tota mena de drets. Els exiliats del procés són lliures arreu d’Europa, i ja eurodiputats en el cas del president Puigdemont i de Toni Comín, i aviats Clara Ponsatí. Són una forta plantofada al mig de la cara. De les que fan mal i més en faran. Només és el principi.

ARA LA DARRERA. Després de tres Nadals a la presó dels nostres dirigents polítics i socials, tenint dret al tercer grau penitenciari, segons la mateixa llei espanyola, i enmig de la negociació del PSOE i ERC, apareix una prudència excessiva d’Institucions Penitenciàries de la Generalitat per temor a la caverna mediàtica i als exabruptes de la dreta extrema del PP, Cs i de l’extrema dreta. Els espanyols unitaristes excloents no els riuran les gràcies per actuar com bons minyons, per ser com xais camí de l’escorxador. La història ho demostra una i mil vegades. Només des de la fortalesa, el tremp i la dignitat els unitaristes et respecten. La prova: l’1-O.

LA CATALUNYA DEL SEGLE XXI ha d’estar dirigida per polítics valerosos, fermes i dignes. Ja es va dir a l’inici de l’engany que va acabar sent la Transició del 78: “Que la prudència no ens faci traïdors.”

De set en set

Jaume Oliveras

L’emigrant

Aquest Nadal no ha estat especialment joïós per a mi: la mort d’un familiar molt directe i la d’un parell d’amics m’ha obligat a visitar el tanatori més del que m’hauria agradat, tot en els quatre dies abans de la festa. Darrere el mirall, la constatació de la fragilitat de la vida. I al rerefons, els cants de sempre: *Vell pelegrí* i el *Violai*. Al final, l’etern interrogant.

En un dels acomiadaments, els fills elegiren *L’emigrant* com a adeu. El poema de Jacint Verdaguer, en versió d’Emili Vendrell pare, ressonà en el silenci emotiu de la sala. Diuen, era la cançó preferida del pare, un catalanista convençut que tenia fe en el futur. El “bressol de ma infantesa” sempre “dins del cor”. Un cant d’amor i d’enyor que deixa pòsit.

Vaig evocar el paisatge del país, geogràfic però sobretot humà. Un poble que lluita perquè es reconegui la seva identitat, ferida pels qui creuen que és terra conquerida i neguen el dret a decidir a dones i homes que es senten emigrants en el seu propi país. He donat voltes sobre els dos milions tres-cents mil ciutadans que es mobilitzaren aquell primer d’octubre i he sentit molt meus els presos i exiliats polítics, que han complert el tercer Nadal lluny de casa.

Entre tots, hem banalitzat el Nadal i intentem amagar el missatge d’amor i solidaritat darrere les llumetes de colors i els grans àpats festius. “Posats a taula oblidarem els pobres”, escrivia Salvat-Papasseit, i potser també aquells que han arriscat la vida còmoda per la nostra llibertat.

A primera hora del matí, abans d’escrivre l’article, he passejat pel sorral del meu poble i he gaudit de l’albada, rogenca i neta de colors artificials. És l’esclat del nou dia. Segur, l’anunci d’un futur millor.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La fiscalia dubta ara si era correcte el vet a Puigdemont

■ Demana al Suprem que esperi que el Tribunal de Justícia de la UE digui si és contrari al dret europeu acatar la Constitució com marca la llei espanyola ■ Tots dos van recórrer contra la decisió de la JEC

Comín i Puigdemont mostrant les acreditacions per accedir al Parlament Europeu el 20 de desembre passat ■ NAZARET ROMERO / ACN

Redacció
BARCELONA

La fiscalia espanyola espera que sigui el Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) qui resolgui si calia que l'expresident de la Generalitat Carles Puigdemont i l'exconseller Toni Comín acatessin la Constitució Espanyola per ser eurodiputats. En un escrit amb data de 23 de desembre signat pel fiscal Pedro Crespo demana a la sala contenciosa adminis-

trativa del Tribunal Suprem (TS) que suspengui la resolució del recurs que la defensa dels dos polítics va presentar el 30 de juliol contra la decisió de la Junta Electoral Central (JEC) d'excloure'ls de la llista d'eurodiputats electes que va traslladar al Parlament Europeu perquè no havien acudit al Congrés dels Diputats a acatar la Constitució com estipula l'article 224.2 de la llei orgànica del regim electoral (Loreg). Ara la fiscalia mostra

"dubtes raonables" sobre aquesta obligatorietat, tot i que en el seu moment va avalar la decisió de la JEC, i planteja al Suprem que esperi que el tribunal de Luxemburg resolgui abans el recurs que Puigdemont i Comín van presentar arran de la decisió del Parlament Europeu presidit per Antonio Tajani d'excloure'ls de la cambra. Una decisió que la sentència sobre la immunitat d'Oriol Junqueras també obliga a revisar.

Cs espera la inhabilitació de Torra

Ciudadans espera que la Junta Electoral Central (JEC) acabi inhabilitant el president de la Generalitat, Quim Torra, com també ha demanat el PP. La JEC podria estudiar el 3 de gener el recurs contra la decisió de la junta electoral provincial de Barcelona de no inhabilitar Torra fins que sigui ferma la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), que el con-

demna per desobediència. El diputat de Cs al Parlament Nacho Martín Blanco va dir que faran "tot el possible" perquè la inhabilitació sigui efectiva i "deixi de generar aquest clima de crispació a Catalunya". A més, va defensar el dret d'acudir "a totes les instàncies que permeti l'aplicació del dret", garantint que respectaran la decisió, els doni o no la raó.

El dubte de la fiscalia és ara si l'obligatorietat d'acatar la Constitució podria resultar "contrària al dret de la Unió, perquè no s'ajusta a el sistema de sufragi universal i directe que regeix les eleccions a Parlament Europeu" i per aquest mateix motiu planteja una nova qüestió prejudicial a Luxemburg perquè aclareixi si aquesta obligatorietat és un requisit o un impediment per ser eurodiputat.

Acte a la Catalunya del Nord
D'altra banda, Puigdemont i Comín tenen previst assistir a l'acte que el Consell per la República (CpR) té previst convocar

La data

02.07.19

el Tribunal General de la UE va negar a Puigdemont i Comín l'entrada a la sessió inaugural de l'eurocambra.

pròximament a la Catalunya del Nord per celebrar la sentència del TJUE del 19 i el 20 de desembre que reconeix la condició d'eurodiputats de Puigdemont, Comín i Junqueras. En un comunicat el Consell per la República també assegura que no impulsarà cap acte el 13 de gener a Estrasburg coincidint amb el primer ple del Parlament Europeu, però ha puntualitzat que s'afegirà als actes que eventualment es puguin organitzar des de la societat civil "en exercici de la seva lliure iniciativa" i als quals assistiran membres del Consell de Govern que hi siguin convidats. ■

Música reivindicativa en suport a Carme Forcadell

Redacció
EL CATLLAR

Prop d'un centenar de persones es van aplegar ahir al matí al bosc del Catllar, a pocs metres del mòdul del centre penitenciari de Mas d'Enric, on està empresonada l'expresidenta del Parlament, Carme Forcadell, per donar-li suport.

Els Músics per la Independència d'Igualada van portar la batuta interpretant una desena de cançons, com ara *El cant dels ocells*, *Vull ser lliure*, *L'estaca* o *Bella Ciao*, algunes de les quals adaptades amb un to reivindicatiu. Segons els organitzadors és "molt més emotiu fer-ho aquí, que és l'únic lloc en què ens

pot escoltar, però no hi podem venir cada dia perquè és molt costós", va explicar Agustí Ferrer.

A Mollet desenes de persones van rebre ahir a la tarda Alexis Codina, un dels membres dels CDR detinguts el 23 de setembre i deixat en llibertat divendres a la nit després de pagar 10.000 euros de fiança. ■

Membres de Músics per la Independència d'Igualada, ahir al matí ■ MAR ROVIRA / ACN

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La mestra més viral

HUMOR • El tarannà naïf de la @Neusssi i la seva visió de l'actualitat política han fet famosa la professora de música Neus Rossell Mas **FITXATGE** • Promou la campanya de Nadal d'Òmnium

Gemma Busquets Ros
GIRONA

“**S**oc pianista; ai, no, terrorista!” És el primer vídeo que va penjar la Neus Rossell Mas i que amb un humor naïf s'autoinculpava com a independentista. Nascuda a Sils el 1990, aquesta mestra de música de l'escola rural d'Espionellà (Pla de l'Estany) i de l'Escola de Música Moderna de Girona (EMMG) és tal com apareix en els vídeos que, des que es va fer pública la sentència del procés, penja a Twitter, Instagram i YouTube des del seu perfil personal, @Neusssi, i que l'han convertida en tot un fenomen viral i alhora efímer. N'és conscient, que l'espuma baixa, i tampoc li dona gaire importància.

Un tarannà, entre innocent i

burleta, i sobretot molt riallera, defineix el que és el nou fenomen a les xarxes socials. Amb gairebé 19.000 seguidors a Instagram, com va començar tot? “Estava conduint i a la ràdio escoltava la Lorena Roldán, de Cs, que n'estava dient de l'alçada d'un campanar; se m'escapava el riure amb el que deia perquè tinc aquest caràcter que, en comptes d'enfadar-me, ric”, explica Neus Rossell, amb una rialla generosa, que s'eixampla, encara més, quan parla. A Espionellà, dinant amb les companyes mestres, els va comentar: “He estudiat magisteri i ara va i soc terrorista; mira, faré un vídeo”, recorda. Un vídeo que es va començar a compartir més enllà de les xarxes socials, pels grups de WhatsApp, i a créixer el nombre de m'agrades a Twitter i a Instagram.

La @Neusssi, fotografiada a la redacció d'El Punt Avui ■ G.B.

Aquest Nadal fa la campanya del llum de llibertat d'Òmnium. “Abans pensaves una cosa i la podies dir, així, a la loco, i no

t'apallissaven, no et denunciaven...”, diu la Neusssi en el vídeo d'Òmnium. Té por que li posin la mordassa? “Volen que tinguem

por i ens quedem a casa, sense manifestar-nos ni expressar-nos; doncs jo no vull. Simplement em queixo del que crec que és injust.” I ho diu rient.

Els seus amics la reconeixen en els vídeos. Des de fora, se la veu “natural” i “sincera”. Recorda que per a la seva feina amb la mainada li va molt bé aquest caràcter. “No he perdut la nena interior”, assenyala. Nega ser una influenciadora i recorda que els seus vídeos provoquen tant detractors com fans, també el de la campanya d'Òmnium. “Hi ha gent que no entén el tipus d'humor que faig; em retreuen aquest to infantil i m'insulten també entre independentistes.” I tanca qualsevol polèmica amb els seus detractors recordant que l'únic que vol fer és “fer riure la gent perquè passem moments molt fotuts”. La gravació és casolana: “El mòbil s'aguanta sobre un tàper i darrere d'un pot de cigrons.” Té moltes idees; quan parlem explica que té tres vídeos fets i tres de pensats i després del boom inicial ha decidit racionalitzar-se. Admiradora d'en Peyu i d'en Jair, tenia una vis còmica que ha esclatat amb la sentència però, tot i algunes propostes, no es veu per fer monòlegs. ■

Encara que no hi creguis...

Tots tenim un àngel

Especialment per Nadal

CONVERTEIX-TE EN UN ÀNGEL
COL·LABORA A WWW.CARITASCATALUNYA.CAT O AL 900 701 074

Caritas